

Những ngày đẹp trời...

Đã có một thời em đã tựa vào tôi như thế, dù chẳng phải là yêu. Cái cảm giác trống trải, như luôn thiếu đi một thứ gì đó bên mình, mới làm tôi hiểu cảm giác bên em bình yên ấm áp đến thế nào. Quên em ư, thôi cũng được. Nhưng quên làm sao bây giờ. Em là người gieo cho tôi tình yêu này. Nếu em không dạy cho tôi cách quên em như thế nào, thì tôi biết phải làm sao đây. Mọi việc rồi cũng qua, rồi cũng qua...trừ việc tôi vẫn nhớ em da diết...

Buổi sáng hôm ấy là một ngày đẹp trời, cách đây đã 2 năm.

Lúc ấy, tôi còn là sinh viên năm cuối, và ngày ngày tới trường bằng xe bus. Giờ cái vé tháng rồi lao vù qua cô kiểm vé, tôi đã tìm ngay được một chỗ thật đẹp ở bên trái xe. Khi đi từ nhà tới trường, tôi thường cố tình đứng bên trái để ngắm được hàng bằng lăng tím đang mùa nở rộ, đẹp và lung linh lạ thường. Xe dừng bến tiếp theo, lại một số người lên xe... Tôi không quan tâm lắm, vẫn say sưa với hàng bằng lăng của mình. Có một cậu bé chạy qua, tài xế phanh gấp, cả xe nháo nhào. Tôi nghe tiếng bác tài mắng mỏ thằng bé vô ý, và thấy mình đổ nhào về phía trước, đập ngay đầu vào cô bé đứng phía trên đầu giường. Cả xe đang lộn nhào ầm ỹ, còn cô bé ấy thì ôm trán, chắc cũng đau không nhẹ. Tôi được mệnh danh là “Thiệt Thủ” của lớp, cái đầu sắt thường dùng cho những pha ghi bàn kinh điển, nay đâm vào cô bé kia, không ngất ra xem như cũng là kì tích.

Đang suy nghĩ chẳng biết nên xin lỗi thế nào cho phải, cô bé kia bỗng bỏ tay ra khỏi đầu, nhìn tôi với ánh mắt hoảng hốt, miệng lắp bắp và bắt đầu xin lỗi rồi rít, dù người xin lỗi đúng ra phải là tôi. Tôi còn chưa biết làm gì, cũng chưa biết nói thế nào, cô bé ấy đã lôi ngay trong cặp ra miếng ugo dán lên trán tôi, miệng vẫn lí nhí, hai mắt long lanh: “Hic. Em cũng không ngờ đầu em cứng vậy. Anh nỡ u rồi kìa, lại còn bầm tím, còn có máu nữa. Em.. em xin lỗi “.

Cô bé nói như khóc còn tôi thìbuồn cười. Haha... Cái đầu hôm qua bị mấy thằng trong lớp đẩy phát va vào cạnh bàn, xước mất vài vết lại bị thâm tím ra, bỗng nhiên hôm nay lại được em lo lắng quan tâm. Thôi đã lỡ thì đành để em tưởng vậy thôi, tôi cũng không có ý giải thích dài dòng. Em xin lỗi tôi vài lần nữa, đến khi tôi nói mãi với em rằng không sao em mới chịu quay lên,

lâu lâu lại đánh ánh mắt hồi lỗi xuống nhìn tôi đầy thương cảm. Tôi phải cố lắm mới nhìn được cười, tự nhiên thấy lòng vui vui lạ. Một cô bé hồn nhiên, tốt bụng và còn ngốc nữa...

Xe lại dừng thêm một điểm, chỉ còn một điểm nữa là đến trường tôi, một đám thanh niên bước lên cùng một cụ già, tay nải linh kinh. Một người trước mặt em vừa xuống, cậu thanh niên kia lao đến ngồi ngay. Mặc cho bà cụ khổ sở đứng bên cạnh, cậu vẫn lơ đi, ngó nghiêng ra bên ngoài. Tôi thấy cô bé kia nhú mày, nhìn chăm chăm cậu thanh niên, ánh mắt như sẵn sàng cho cậu kia thêm một cái “thiết công đầu” như tôi vừa nãy. Cô bé tiến lại gần, đập vai cậu ta, nói rất lớn như cho cả xe bus nghe thấy:

“Dậy nhường chỗ cho bà cụ đi em”.

Mấy người phía trên quay lại nhìn, cậu thanh niên xấu hổ đứng dậy ngay, nhìn em với ánh mắt như kiểu nói: “Rách việc” rồi lủi ngay xuống dưới. Em có vẻ chẳng quan tâm lắm, đỡ bà cụ ngồi xuống, hí hửng ra mặt. Mặt em lúc cười cũng thế, cũng như lúc lấp bắp long lanh nước mắt lúc nãy, nhìn đều rất buồn cười. Có vẻ như đang rất phấn khích vì vừa được gọi một cậu hơn tuổi là em, nên đôi mắt cứ tíu tít lại chẳng còn biết trời đất là gì...

Tôi bước ra cửa, chuẩn bị bước xuống, điểm bus trường tôi đang tới gần. Tôi đã chẳng còn để ý đến hàng băng lăng đã nở tím đầy bên cửa sổ xe, mà đã dành ánh mắt mình cho em. Khi chiếc xe bus dừng lại, lo mải mê nhìn em, còn hồn vía thì thả trên 9 tầng mây, chân tôi bị cửa xe kẹp vào đau điếng, ngã nhào ra phía sau. Phải nói như thế nào nhỉ, cái hình dáng của tôi lúc ấy đó ấy mà, như một con nhái đang kì hấp hối nằm bẹp dí trên bậc xe. Có vẻ hơi khó tưởng tượng đúng không, nhưng cái hình ảnh tôi lúc ấy chính là như vậy đấy..

Bác tài dừng xe vội vàng, cả xe bus quay lại nhìn tôi như sinh vật lạ. Tôi lồm cồm bò dậy, mặt như quả gấc chín. Không đau mà chỉ xấu hổ, chỉ mong có cái lỗ nào chui xuống cho nhanh. Em từ trên kia nhìn lại, ré lên một tiếng như chuông reo (tới giờ tôi cũng chẳng thể tìm hình ảnh nào gần giống hơn để miêu tả cho tiếng hét em lúc đó), hốt hoảng chạy xuống đỡ tôi, dìu tôi xuống xe, lại vẫn khuôn mặt lo lắng như lúc nãy, và tất nhiên nhìn vẫn rất buồn cười. Giá em đừng đến dìu, có vẻ tôi còn đỡ ngại hơn. Tôi nghe tiếng cười rúc rích trên xe bus. Bác tài bắt đầu nổ lại máy, không quên quay xuống hỏi, vừa

hỏi vừa cười: “Chú mày không sao rồi chứ, ngã như nhái xong lại được gái xinh nó đỡ. Lãi quá còn gì. haha “.

Em cau mày, tay vẫn giữ chặt tôi: “Anh í đã ngã đau, bác còn trâu”. Chỉ riêng tôi là vẫn không nói được lời nào, đứng như trời trồng bên cạnh, lòng chỉ ước chiếc xe bus đi cho nhanh. Cuối cùng, chiếc xe bus ấy đã đi hẳn, em dắt tôi như dắt một thương binh vào ghế đá ngồi, miệng lại rít rít: “Anh có sao không, có đau lắm không,...” và vô vàn câu hỏi gần như thế. Tôi xấu hổ, phúi bụi ở chiếc áo vừa bị chiếc xe bus làm bẩn, miệng nói băng quơ:

“Tại va vào đầu em đau quá, nên não nó không chỉ đạo được tay chân thì phải”

Em cười tươi rói: “Vẫn còn đùa được là anh chưa bị làm sao rồi”, rồi bắt đầu ngồi phúi bụi trên áo cho tôi.

Cảnh tượng này là thế nào nhỉ, một cô bé chưa quen biết, bỗng nhiên giờ lại ở đây cùng tôi, trong tình cảnh thế này. Nhìn khuôn mặt non nớt ấy, có vẻ như đang thấy mình cần có trách nhiệm với tôi, chỉ vì cái vết thương trên đầu mà không hề biết mình chẳng phải là thủ phạm ... Vào giây phút em chạm vào tôi lúc đó, tôi đã nghĩ mình đang ngồi cạnh một thiên thần, thánh thiện và đáng yêu đến lạ lùng. Có thể các bạn nói rằng thật vội vàng, nhưng ngay lúc đó tôi chỉ muốn nói với em một câu hết sức thật lòng, đó là hãy làm người yêu tôi nhé. Vì thật ra 22 năm cuộc đời, tôi chưa bao giờ có cảm giác kì lạ ấy. Như cảm giác hôm nay, như cảm giác ngồi bên em trong buổi chiều thu ấy...

Nhưng cuộc đời vốn chẳng bao giờ được xuôi chèo mát mái như tôi nghĩ. Đúng lúc em đang say sưa làm sạch cái áo cho tôi, còn tôi đang nhìn em, tính thốt ra những lời thiêu liêng đó, thì lũ bạn của tôi mò đến. Nói sao nhỉ, chúng nó chỉ thích hợp cho những bữa nhậu hoặc đi chơi, còn không thích hợp để giới thiệu bạn gái tí nào. Rủ lên như chưa bao giờ được thấy gái, chúng bỏ đến bu lấy tôi, vò cái đầu đang mướt mà của tôi thành cái tổ quạ như chúng vẫn làm và nhìn em như nuốt chửng.

Thằng Hùng – cái loa to nhất hội luôn là kẻ bắt đầu, cái mặt sặc mùi nguy hiểm cộng thêm cái giọng phim chương không thể ngửi nổi:

“Ehem. Xin cô nương cho biết quý danh, và chẳng hay cô nương đây có quan

hệ như thế nào với thằng bạn đã có ý chung nhân của tại hạ vậy “

Em tròn mắt, mặt đỏ ửng, bắt đầu ấp úng...

Tôi đâm cho nó một phát cháy lưng, thanh minh ngay: “Tao có người yêu lúc nào thằng kia”

Cả lũ nhao nhao lên ngay: “Mày là người yêu tao còn gì. Mày định chối sao.. Mày tính rũ bỏ trách nhiệm sao..”..

Tôi chỉ biết ngồi ngao ngán với bọn chúng, được phen muối mặt, còn em chỉ biết ngồi cười...

Sau một lúc trấn tĩnh mấy thằng bạn trời đánh, tôi nhìn em nháy mắt phát ranh mãnh, rồi quay sang mấy đứa nó đồng dục: “Trịnh trọng tuyên bố, đây là chị dâu của các chú. Hai bên chào hỏi đi”

Cả lũ ồ lên, còn em hai mắt mở to nhìn tôi, chắc đang không biết chối thế nào, miệng lại bắt đầu lắp bắp tiếp... Không để cho em nói gì, tôi chặn luôn: “Chị dâu các chú lúc ngượng hay nói lắp bắp thế, các chú thông cảm. Anh còn phải dạy nhiều...”

Tôi nói xong lè lưỡi ra trêu em phát rồi cười phá lên. Em ngượng chín mặt, đâm tôi một phát như gãy cả vai. Người bé tí mà khỏe ác.

Sau một lúc cười đùa, tôi mới quay sang hỏi em:

“Mà thế em đang đi đâu cơ mà, xuống điểm bus này với anh thì làm sao giờ”... Tôi bối rối, nếu vì cái tật hậu đậu của mình làm em lỡ việc thì thật là có lỗi...

Em nhìn tôi một lúc, lại nhìn băng quơ, giọng hơi trầm xuống: “Không, em ngồi xe bus đi dạo vậy thôi. Tình cờ gặp anh nên em xuống cùng, tiện thể ngắm Bách Khoa luôn. Nghe nói Bách Khoa rộng mà đẹp lắm...”

Mấy thằng bạn tôi ngồi nghe nãy giờ, chỉ chờ có thể lại inh ỏi lên:

“Đúng, chuẩn luôn. Bách khoa của bọn anh đẹp cả cảnh lẫn người. Em vào ngắm thoải mái, cứ nhìn bọn anh đây cũng biết..”

Thằng Hải dớ tở về tốt bụng, vỗ vai tôi rồi ra về sâu sắc: “Thôi, hôm nay chẳng mấy khi có em tới trường chơi. Anh cho phép chú bùng một buổi, anh sẽ điểm danh thay, đưa em nó đi ngắm Bách khoa cho thỏa. Đừng làm mất mặt trai Bách khoa, các anh hi vọng vào chú cả. Thôi không cần cảm ơn, anh tự biết mình cao thượng... hớ hớ hớ hớ”

Nó nói một lèo, nó cười phá lên bằng cách rùng rợn nhất, rồi cả mấy đứa kéo nhau đi, không quên nháy mắt: “Tất nhiên là vẫn một châu như cũ”.. nói đoạn lao như bay vào lớp. Chỉ còn 2 người, bỗng nhiên tôi lại thấy ngại ngại. Cái máu nhất gái cũng chỉ ần nấp được một lúc, rồi cũng lộ ra ngay. May quá, có vẻ vì em ngốc nên em chẳng biết...

Em nói cùng tôi, đầy áy náy: “Anh vào học đi ạ, em tự đi dạo được. Anh không cần phải đưa em đi đâu”

Tất nhiên, bằng tất cả sự galang của mình, tôi bịa ngay một lý do củ chuối cho cái việc trốn học, rằng ông thầy của tôi không điểm danh, mặc dù trong lòng biết rằng cứ mỗi tiết ông ấy đều điểm danh một vài lần... Thôi, hi sinh vì đại cục. Cơ hội này đâu phải lúc nào cũng đến trong đời.

Em và tôi đứng dậy bước đi, nghe thoáng thoáng em nói băng quơ: “Em sợ anh đi với em phải hối hận đó”. Tôi lúc đó cũng vẫn chưa hiểu, nên vẫn như mở cờ trong bụng. Làm sao mà hối hận được, đâu phải bao giờ cũng được dạo cùng một người con gái dễ thương như em chứ...

Tôi đưa em đi không sót một ngõ ngách nào ở Bách Khoa. Ra hồ nghe mấy tên bập bẹ tập thổi sáo, ngồi gần thư viện nghe mấy anh đánh guitar, rồi lên giảng đường, rồi ngồi bãi cỏ... Khác với một em hồn nhiên lúc nãy, em có vẻ hơi buồn hơn, và khá im lặng, chỉ cười gượng cùng tôi mấy lần. Mặc dù tôi có dốc khiếu hài hước ra kể cho bằng hết những câu chuyện vui, và cố tình nói chuyện cho nó có duyên đến thế nào, em vẫn mang đôi mắt buồn như thế.

Đi một lúc, em lay tay bảo tôi: “Anh à, đưa em đến cầu thang phía sau trường nhé”

Tôi ngạc nhiên cười tươi hỏi em: “Ồ, em cũng biết hả. Đó cũng là nơi anh thích đến nhất đấy. hehe “

“Em cũng thích nơi đó nhất”- Giọng em buồn buồn

Tôi linh tính có chuyện chẳng vui, nên thôi bô bô và im lặng đi theo em... Đó là cầu nối giữa hai tòa nhà của chúng tôi, cũng là nơi những đôi yêu nhau thường đưa nhau đến hẹn hò. Cây rợp bóng, gió mát, lại yên tĩnh – đúng là một nơi lý tưởng cho tình yêu. Chiều nay cũng gió, và nơi ấy cũng vẫn yên bình, nhưng chẳng hiểu vì sao không ai đến. Có lẽ như là biết sự xuất hiện của em, nên nơi đây mới tĩnh lặng đến thế. Em ngồi phịch xuống nơi bậc cầu thang, hít một hơi dài nặng nhọc.... và bỗng nhiên òa lên khóc. Nước mắt, tức tưởi và có một chút gì đó thật đáng thương. Báo hại tôi đứng như trời trồng, chẳng biết làm sao cho phải. Tôi cũng đâu biết em có chuyện gì thì an ủi làm sao đây. Sau một lúc suy nghĩ, tôi quyết định ngồi im, phần nào hiểu được vì sao em bảo đi cùng em sẽ hối hận. Thì ra em biết sẽ có lúc thế này. Có vẻ như em cũng đang chẳng cần một người an ủi, mà đang cần một người lắng nghe. Và bên em lúc này cũng chỉ là một kẻ chẳng biết an ủi, và cũng chỉ có thể lắng nghe. Trùng hợp làm sao...

Em cứ khóc. Còn trời thì cứ đổ gió lao xao... Những chiếc lá cây phượng đã vàng, rụng rơi đầy sân. Những chiếc lá mới lìa cành cũng đảo mình từng vòng trên không trung, vòng những vòng tròn dường như không dứt, như tiếng nước nở của em vậy. Thật lạ khi em khóc mà hồn tôi cũng cồn cào. Chúng tôi cũng đâu quen biết gì nhau đâu cơ chứ. Có lẽ mãi về sau tôi cũng chẳng thể quên được buổi chiều hôm ấy, buổi chiều em đã khóc bên cạnh tôi, và những chiếc lá phượng vàng li ti bay xao xác cả góc trời. Cảnh đẹp, nhưng thật buồn. Và còn làm dâng lên trong tôi những cảm giác thật kì lạ mà chính tôi cũng không tài nào lý giải...

Em khóc cho một nhòai, và dựa vào vai tôi ngủ. Buổi chiều hôm đó kết thúc như thế, cho tới khi trời đã tối và em choàng tỉnh giấc, còn bờ vai tôi thì mỏi nhừ. Em chắc cũng không biết giải thích như thế nào cho tôi, và tôi cũng không muốn hỏi thêm em điều gì, nên chúng tôi chỉ im lặng đi song song. Tôi xin số em, xin facebook của em, đưa em ra bến xe bus và chào tạm biệt. Lúc đó đã là gần 8h tối, mới thấy bụng đói meo, tôi cũng ngồi lên chuyến xe bus khác và trở về phòng.

Không thể nhớ đêm đó tôi đã ngủ bằng cách nào, chỉ biết rằng thấy cả tâm trí mình chỉ nghĩ về em, ngay cả trong những giấc mơ. Không chỉ đêm hôm đó, mà nhiều ngày sau đó nữa...

Ngày hôm sau, tôi tìm được facebook của em. Tôi không thể hiểu sao một kẻ thiếu kiên nhẫn như tôi có thể ngồi xem được toàn bộ những điều về cuộc sống của em, từ ngày đầu thành lập facebook cho tới giờ, chi tiết một cách đáng sợ. Không bỏ sót một dòng trạng thái, không bỏ sót một bức ảnh, và không bỏ sót cả một dòng bình luận nào. Có vẻ như tôi không nên học bách khoa, mà nên đầu quân cho một trường chuyên dạy thám tử, chắc có lẽ sẽ có ích hơn cho đất nước..

Tôi không phải là một kẻ nghiện facebook, nhưng tôi phải công nhận nó là một công cụ tuyệt vời để tìm hiểu về ai đó, đặc biệt là những cô gái, ví dụ như em. Chỉ cần một lúc ngồi tỉ mỉ phân tích, quan sát cộng một chút nhạy bén... tôi có thể sơ lược khá khá về em, như một người đã từng quen lâu thật lâu.

Em ít hơn tôi 1 tuổi, học một trường kinh tế, ngày tôi đang học năm cuối thì em đã ra trường.. Em khá vô tư và hồn nhiên, tuy nhiên lại là một kẻ có nhiều tâm sự. Là một cô bé nói chuyện rất vui, và khá tốt bụng với mọi người. Có lúc em như một đứa trẻ con nghịch ngợm, có lúc lại như một bà cụ non suy nghĩ chín chắn, có vẻ như là tùy trường hợp thì mỗi con người khác nhau lại lộ ra. Cũng chẳng hiểu tôi có ma lực gì mà vào lần đầu tiên gặp mặt, đã được thấy cả con người nhí nhảnh hồn nhiên, và cả con người nhiều nỗi buồn trong em như thế.

Và còn một điều nữa. Haizz

Em đã có người yêu...

Tất nhiên, tôi khai thác luôn cả face của tên đó, suy nghĩ lại nhiều khi không biết có phải mình quá rảnh rồi không. Một kẻ nói về nhan sắc thì chắc bị tôi bỏ xa ngàn dặm, nhưng công nhận nhìn cách nói chuyện thì khá có duyên và hay tỏ vẻ lạnh lùng. Tôi biết kiểu ấy, kiểu bọn con gái rất thích. Có vẻ như cũng là một tên đầy kinh nghiệm tán gái chứ cũng chẳng non nớt gì. Còn là một kẻ nghiện chụp ảnh, yêu bản thân quá đà... một trong những mẫu trai mà những người chất phác, thật thà, giản dị, đẹp trai, tốt tính... vân vân.... như anh em chúng tôi ghét nhất. Thôi, sơ bộ là như thế. Hắn và em yêu nhau có vẻ như là cũng đã hơn 1 năm, và có vẻ như em yêu hắn nhiều hơn thì phải. Tôi kết bạn ngay với hắn, nhưng trong danh sách bạn bè của hắn lại không có tên em.. Hình như hắn đã có người yêu mới, tôi thấy hắn lại bắt đầu nói

chuyện kiểu ngọt ngào với một cô nàng khác. Sau một hồi suy luận, cuối cùng tôi đã có kết quả cuối cùng. Nghĩa là em và hắn mới chia tay, và đó là lý do em khóc như mưa chiều qua. Và thật đấy xấu hổ khi phải nói ra điều này, đó là kẻ đã làm em đau đớn ấy lại chính là một kẻ học cùng trường với tôi, nhục hơn nữa là cùng khoa và cùng quê nốt. Chắc đó là lý do mà em biết về những nơi trong trường tôi, và lúc đi lại cùng tôi lại nhớ về tên khốn đó.

Chẳng tìm hiểu thì thôi, tìm hiểu xong bỗng nhiên tôi lại thấy bức mình. Có số điện thoại của em trong tay, suy nghĩ mãi, nhưng cuối cùng tôi vẫn chọn không liên lạc với em. Có vẻ như em cần một khoảng lặng, để bình tĩnh, để suy nghĩ và vui trở lại. Tôi không nên xen ngang thì hơn. Một tuần sau đó, em và tôi cũng chưa hề liên lạc cùng nhau. Không hiểu sao, tôi lại vẫn nhớ đến em. Học xong tiết học cuối cùng, tôi thấy chân mình đang lang thang bước về khu cầu thang phía sau trường, ngơ ngẩn. Gió nơi đây vẫn ồ ạt như thế, những lá phượng li ti lại bay xào xạc, đan hết cả vào mái tóc. Có một ai đó đi dạo cùng lúc này thì tốt nhỉ..!!!

Trên cầu thang, bỗng nhiên tôi thấy em. Không tin vào mắt mình. Dụi mắt một lần, là em. Dụi mắt 2 lần, vẫn là em. Ô, thế hóa ra là em thật... Ờ, nhưng là em sao? . Em ở đây làm gì cơ chứ...

Mặc cho em vậy lại, tôi vẫn đứng im, chẳng hiểu mình đang nghĩ điều gì... Em chạy đến, nhanh như một con sóc, nở một nụ cười sáng lòa và nắm ngay lấy ống áo tôi.

“Em chờ anh mãi, đi thôi”

“Em chờ anh á. Mà đi đâu” – Tôi nhìn em, ngập ngừng, lòng vẫn ngổn ngang những câu hỏi...

“Ừ, em chờ anh mà. Đi ăn chè, em mời”

Chẳng đợi tôi có phản ứng gì, tôi đã bị em lôi xềnh xệch ra quán chè sau ký túc, gọi món tía lía. Thôi, khỏi thắc mắc, sẵn đang đói, tôi cũng ngồi ăn luôn. Vừa ăn em vừa nói chuyện, lâu lâu lại cười khúc khích, rồi lại nói liên hồi. Mỗi đĩa 2 cốc chè đã no căng, em và tôi ngồi nhìn nhau và cùng phì cười.

Tôi nói trước.

“Anh tên Kỳ. Kỳ trong từ kỳ diệu, kỳ tích, thần kỳ... vân vân. Nói chung là cái tên nói lên tất cả”- Tôi cười

Em xì một tiếng, trìa môi: “Chứ em tưởng là kỳ trong kỳ quái, kỳ quặc chứ”

Rồi em lại bắt đầu hăng giọng, nói có vẻ trang nghiêm.

“Hừm hừm. Em tên Diệp Anh. Diệp trong từ Diệp Anh, và Anh trong Diệp Anh”- Em nói, lè lưỡi nhìn tôi

Tôi bật cười. Vậy đó, vậy là quen thôi...

Quen nhau, em mới kể, rằng hôm đó đã nói dối tôi. Chẳng phải em chưa bao giờ được vào thăm Bách Khoa, mà đã vào quá nhiều lần, cùng tên người yêu cũ. Tôi biết. Em nói rằng em và nó vừa chia tay, và nó đã có ngay người yêu mới. Tôi biết. Em nói rằng em không có ý định làm phiền tôi hôm đó, chỉ là một lần chẳng thể kiềm chế lại được những nỗi buồn cùng nỗi đau đang dâng lên trong mình. Tôi cũng biết...

Chẳng lẽ tôi lại phải nói với em điều này, rằng em chẳng cần thanh minh hay giải thích, vì về em – mọi điều tôi đều biết cả. Dù chưa là tất cả vào giờ phút này, thì cũng vào một ngày không xa nào đó. Bởi nếu thấy lòng yêu thương một ai thật lòng, người ta sẽ luôn muốn biết mọi điều về người đó. Và tôi biết rằng, mình đã yêu.

Chẳng có vấn đề gì gọi là lớn lao, khi đã có tình yêu. Tôi sẵn sàng bên em, yêu em, quan tâm và làm cho em cười mỗi ngày. Tôi sẵn sàng chia sẻ cả những niềm vui, nỗi buồn cùng em, ngay cả nỗi buồn về tên khốn đó, về mối tình đầu... Sẽ chẳng có vấn đề gì ngoài một vấn đề. Đó là em không yêu tôi.

Tôi là một người có thể nhìn thấu cả những ý nghĩ em giấu sâu trong đôi mắt, nên chẳng cần em nói ra, tôi tự biết rằng mình là một người thừa. Cũng không hẳn là một người thừa, chỉ là một kẻ xuất hiện vào lúc không thích hợp. Không thích hợp nói cho cùng cũng chẳng khác thừa là mấy, cũng chẳng còn có chỗ đặt chân trong trái tim em, khi mà mọi nơi đã có dấu chân của một người đến trước. Ngay vào lúc tôi nhận ra điều đó, tôi quyết định từ bỏ tình yêu đó. Và tôi đã quyết định lại điều đó hàng chục hàng trăm lần, nhưng chưa xót nhận ra là mình không thể.

Từ đó, tôi coi em là bạn thân. Thật nực cười khi chọn yêu một ai, và sau đó có thêm một người bạn. Vừa thật nực cười, vừa thật xót xa. Nhưng làm sao bây giờ, tôi đâu còn sự lựa chọn nào khác. Chẳng lẽ đến ôm chầm lấy em, và cho em cảm nhận trái tim đang vỡ nát đón đau trong lồng ngực này sao..

Lúc đầu, em đến trường tôi vào mỗi cuối tuần. Sau đó, em đến nhiều hơn, vào cả những ngày rảnh rỗi..

Tôi đeo em vòng vòng, hít thở cái không khí mát trong của mùa thu. Tôi đạp chậm dần, còn em đứng lên phía sau gác xe một tay vịn lấy vai tôi, một tay với cành phượng trên cao. Mỗi khi bẻ được, em lại reo lên một tiếng như chuông reo, và cười lên khanh khách. Chiều trường vắng hơn, em hái mấy lá phượng cài sau tai, vẫn đứng phía sau xe nhún nhảy mặc cho tôi lái khổ sở. Mỗi lần nhún nhảy là một bản nhạc khác nhau, và giọng hát thì thật là thảm họa. Đã nhiều lần tính góp ý với em, rồi sau nghĩ sao lại thôi... Cứ thế dần dần về sau, cho tới khi tôi nhận ra mình đã yêu những khúc hát sau xe đạp từ lúc nào...

Lâu lâu bẻ được cành phượng lá vàng, em tuốt lá rồi nhẹ nhàng bí mật để lên đầu tôi. Mỗi khi tôi cúi xuống lá lại rơi đầy trước mặt, còn em thì cười lên đắc chí. Em nghịch ngợm như một đứa trẻ vậy. Trước kia tôi rất không thích những kiểu con gái trẻ con. Thế mà không hiểu sao giờ lại yêu em. Người ta nói thật đúng. Tình yêu là một thứ thật kỳ diệu, và nhiều khi là kì lạ. Một người làm ta yêu thật sự chính là kẻ làm ta bất chấp hết cả những tiêu chuẩn của cuộc đời mình...

Tôi yêu chiếc xe đạp của tôi cũng từ ngày đó, vì nó đã chứa vô vàn những kỉ niệm của tôi và em. Cả những lần em cười, em hát, và những lần em khóc. Những khi chiếc xe đạp bót rung lên vì em quậy phía sau, và em đột nhiên lặng lẽ, hoặc có lúc tựa đầu vào lưng tôi... đó là những lúc em nhớ về người cũ. Dù tôi có ghét cay ghét đắng hấn ta đến thế nào, trước mặt em, tôi vẫn thường lặng im. Dù hấn có làm em buồn đến bao nhiêu, hấn vẫn là mối tình đầu của em, là những khung trời kí ức không thể nào chạm vào được. Những niềm vui có thể quên mau, nhưng những nỗi buồn thì thường nhớ rất lâu. Hơn nữa, em đã từng yêu hấn đến thế cơ mà... Có thể là đã từng yêu, hoặc có thể là vẫn còn yêu... Tôi không biết nữa

Chúng tôi vẫn hay ngồi ở cầu thang phía sau trường, và những lúc như thế em

thường buồn thật buồn. Em hay dựa vào vai tôi, và lại hát một đoạn nhạc thật buồn, đưa tay lau nước mắt và rồi nhắm mắt ngủ say. Khi em ngủ say, tôi thường thì thầm vào tai em: “Đừng buồn. Mọi việc rồi sẽ qua...”

Biết nói thế nào nữa đây, tôi cũng chỉ biết hi vọng là như thế. Chẳng lẽ tôi lại nói với em rằng, em hãy quên kẻ bội bạc ấy đi, vì nó chẳng xứng đáng để em rơi nước mắt. Hãy quên nó đi, vì em xứng với tình yêu tuyệt vời hơn thế. Và rằng sao em không thử một lần mở lòng mình, vì có một người luôn chờ đợi em, và sẽ mang cho em hạnh phúc.. Ngốc à, chẳng lẽ em không hiểu điều đó sao..

Tôi lại nhớ buổi chiều hôm đó, ngày cuối tuần em tìm đến trường tôi. Đó là một ngày mưa tầm tã, mưa từ đêm qua tới tận chiều hôm sau chưa dứt, trời đã se se lạnh. Đã 2 ngày em chẳng liên lạc cùng tôi, có lẽ em lại nhớ về tên đó rồi. Nhắn cho em, nhưng chờ mãi chẳng thấy em trả lời. Tôi chán nản vứt chiếc điện thoại vào xó. Vẫn biết mình vốn chẳng thể là gì của em, buồn gì nữa cơ chứ..

Ngày cuối tuần mưa, giờ ra chơi, tôi ngơ ngẩn nhìn những lá phượng ướm đậm rơi tan tác dưới tầng 1, lòng không hiểu vì sao cứ băng khuâng. Có tin nhắn từ em: “Em ngồi chỗ cầu thang nhé. Anh học xong ra đó chơi, rùi em mời đi ăn chè”

“Anh học một tiết nữa mới xong cơ mà. Mà mưa sao ngồi đó, ướm hết thì sao”

“Em có phải ngốc đâu, em biết trú mưa chứ. Anh học đi, em ngồi nghe nhạc”

Nghĩ sao, tôi nhắn lại cho em: “Không, em ngốc. Đó là em không biết thôi “

Bình thường em vẫn ngồi chờ ngoài kia, còn tôi sẽ học hết giờ và ra cùng em. Nhưng hôm ấy không hiểu sao thấy nhớ em kì lạ, tôi bùng tiết học cuối và chạy ra phía sau trường. Cả góc trời như nằm im ngủ trong một ngày mưa, những chiếc lá cũng chẳng buồn rì rào trò chuyện nữa. Từ xa, tôi hoảng hốt chạy tới bên em. Em vẫn ngồi ở bậc cầu thang nơi mưa vẫn rơi dầm dề, co ro như một con cún đáng thương.

Tôi hét lên: “Em bị điên à, vào trong ngay”

Vừa giận vừa lo, chẳng hiểu sao lại có người ngốc nghếch như thế nữa. Lôi em vào phía trong mái che, tôi cởi chiếc áo sơ mi ở ngoài ra trùm lên đầu em để em lau đầu. Em kéo cái áo xuống cầm trên tay, và nói trong nước mắt:

“Ừ, em bị điên rồi” và òa lên khóc. Lại tiếng khóc vỡ vụn như ngày đầu tiên gặp em đấy.

“Hôm trước anh ấy hẹn em ra gặp, và hôm nay em đã gặp anh ấy. Anh ấy bảo muốn quay lại cùng em. Em đã khóc rất to trước mặt anh ấy dù đã hứa với lòng là không khóc nữa. Thực sự trong lòng em muốn gật đầu đồng ý, nhưng không hiểu vì sao đã lắc đầu, và đứng lên bỏ chạy. Em chẳng biết đi đâu nữa, em chỉ biết đến đây tìm anh thôi”

Tôi nhìn em, lòng như có hàng ngàn vết dao đâm vào cùng một lúc, rỉ máu. Không biết làm gì, tôi choàng tay, ôm chặt lấy em. Dù đã giữ em trong vòng tay, tôi vẫn thấy mình thật bất lực và vô dụng, chẳng thể làm người tôi yêu ngừng khóc.

“Nín đi đừng khóc. Em làm đúng rồi. Rồi sẽ qua hết, rồi sẽ qua hết. Tin anh”

Thật vui vì em đã chọn từ chối tên khốn đó, nhưng nỗi đau lớn hơn, đó chính là biết em vẫn còn yêu hắn ta thật nhiều. Một nỗi buồn bao trùm cả ngày hôm đó.. một ngày mưa

Từ sau hôm đó, dù bên cạnh em, tôi vẫn thấy nỗi buồn ngày mưa đó đang bao trùm hết cả cõi lòng. Cho tới một ngày, em đã hứa với tôi sẽ quên. Tôi không tin, hỏi em

“Hứa chắc chứ”

“Chắc chứ ạ. Tới giáng sinh này chắc chắn em sẽ quên hết sạch “– Em nói, miệng thì cười mà đôi mắt thì buồn thật buồn

Tôi trầm ngâm một hồi lâu, suy nghĩ, rồi nhìn em.

“Từ giờ tới lúc nào quên được người đó, em hãy đến gặp anh. Nếu đến giáng sinh còn chưa quên được hắn, đừng gặp anh nữa”

Em nhìn tôi, chẳng bao giờ thấy tôi nói chuyện nghiêm trọng thế:

“Vẫn gặp anh không được sao ạ. Em vẫn sẽ quên anh ấy mà” – Giọng em chợt buồn

Tôi đứng dậy trả tiền hai cốc nước rồi đưa em ra về, chẳng trả lời câu hỏi của em. Cả đoạn đường, tôi chẳng nói cùng em lời nào, lòng đang miên man từng dòng suy nghĩ rối ren. Tối khi đưa em về tới cổng, em cứ nhìn chăm chăm vào tôi chẳng chịu vào phòng, nhưng cũng không chịu cất lời, có lẽ là có quá nhiều câu hỏi.

Tôi nhìn thẳng vào mắt em, nói khẽ, thật chậm...

“Không, chắc chúng ta đừng nên gặp nhau một thời gian nữa. Em sẽ có thời gian để hết yêu hẳn, còn anh có thời gian để hết yêu em. Hẹn em vào một ngày nào đó , có thể là giáng sinh, đó sẽ là ngày mà cả 2 chúng ta lòng đều nhẹ nhàng thanh thản nhất. Và ta sẽ vui như lúc đầu “

Em cứ nhìn như thế, cho tới khi tôi đi khuất. Hình như lúc quay đi, tôi thấy đôi mắt em long lanh. Sống mũi tôi cũng đã cay cay. Lời chào chưa bao giờ nghe nặng nề đến thế.

Lúc đó, chỉ còn 1 tháng nữa là đến giáng sinh. Trời se se lạnh làm con người ta cảm thấy cô đơn hơn, trống trải hơn gấp bội phần. Phía cầu thang sau trường ngày nào tôi cũng đến, chỉ là chẳng đến cùng em. Những chiếc lá vàng đã ngủ yên dưới đất, để lại những cành khô trơ trọi. Khi nhìn những cặp đôi ngồi tựa vào nhau dưới ghế đá, tôi thường hay tự mỉm cười. Đã có một thời em đã tựa vào tôi như thế, dù chẳng phải là yêu. Cái cảm giác trống trải, như luôn thiếu đi một thứ gì đó bên mình, mới làm tôi hiểu cảm giác bên em bình yên ấm áp đến thế nào. Quên em ư, thôi cũng được. Nhưng quên làm sao bây giờ. Em là người gieo cho tôi tình yêu này. Nếu em không dạy cho tôi cách quên em như thế nào, thì tôi biết phải làm sao đây. Mọi việc rồi cũng qua, rồi cũng qua...trừ việc tôi vẫn nhớ em da diết

Mùa đông thật buồn, vì thiếu nụ cười em...

1 tháng đã trôi qua, không khí giáng sinh đã về ngập trên từng con phố. Cửa hàng, cột đèn, cả những hàng cây cũng lấp lánh thật diệu kì. Trong đêm giáng sinh, tôi lang thang trên các nẻo đường, chờ tin nhắn của em. Nhưng chẳng

có. Liệu vào giờ phút này, em có nhớ về tôi không, hay vẫn đang chìm trong nỗi buồn về mối tình đầu ấy. Đã qua ngày mới, và giáng sinh cũng đã qua. Con đường mọi người dường như ai cũng thật vui, tay trong tay hạnh phúc, cảm giác như tôi là kẻ cô đơn duy nhất trong đời này. Chẳng thể lý giải cảm giác này nữa. Buồn, thất vọng, hối tiếc, đau đớn... và trống rỗng. Tôi hóa ra vẫn chẳng là gì trong trái tim em. Chẳng là gì cả...

Tôi mất em thật rồi...

Tôi tốt nghiệp, ra trường và đi làm. Cả tuần bận bịu, công việc làm đầu óc tôi căng như dây đàn... tôi tin rằng mình đã quên em. Lâu lâu trong bữa nhậu, mấy thằng bạn tôi vẫn nhắc tôi về cô bé xe bus ngày đó. Tôi thường chỉ biết cười. Chẳng lẽ tôi lại phải nói rằng, chút duyên phận ngày nào chỉ dành cho những lần gặp gỡ chứ chẳng đủ để chúng tôi bên nhau trong đời. Hay như cách người ta vẫn nói, chúng tôi chỉ là những người lướt qua vội vã trong đời nhau. Rồi lại bước về hai hướng khác. Và quên..

Tôi vừa chuyển sang một công ty, làm việc đúng với chuyên ngành của tôi hơn, và công việc cũng chẳng kéo dài đến những đêm khuya như trước. Công ty mới của tôi làm cũng gần trường cũ, nên vào những lúc tan làm, tôi thường vào trường lang thang, vẫn như ngày đi học. Nói là dạo trường, nhưng thật ra tôi chỉ dạo về ở nơi cầu thang ngày đó. Nay cũng đang là mùa thu, những chiếc lá phượng lại được mùa lá tả đầy trên tóc, làm những kỉ niệm về ngày gặp em bỗng nhiên ùa về dữ dội. Lại nhớ nụ cười nhí nhảnh của em, nhớ cả những bài hát hát mãi vẫn quên lời... Nhớ quay quắt luôn những chiều em cài những cành lá phượng sau tai, và đứng vịn vào vai tôi nhún nhảy. Nhớ cả chiều mưa ôm em vào lòng. Nhớ cả ngày nói lời từ biệt. Những kí ức đã xa, mà lại chỉ mới như hôm qua đây, vết thương vẫn còn nguyên ở đấy. Hóa ra vẫn chưa bao giờ quên em, cô bé ngốc nghếch và hay khóc ngày ấy. Hình bóng em vẫn lang thang trong trái tim này, và chỉ chờ một chút gió thu, lại choáng ngợp hết cả trái tim tưởng đã hóa đá từ rất lâu...

Trừ những ngày thứ 7 và chủ nhật ở nhà được nghỉ, còn lại cả tuần sau mỗi giờ tan làm, tôi đều lang thang về nơi góc trường đó. Ở nơi đâu cũng thấy bóng dáng em. Hồi ức cứ quất quay như một giấc mộng đêm hè...

Chiều thứ sáu, vẫn như những lần trước, tôi lại ngồi lại nơi tôi và em thường đến. Trời vẫn chưa tối, nhưng những cặp sinh viên ở đây cũng đã ra về. Có vẻ

như trời đang sửa soạn cho một cơn mưa. Tôi vẫn ngồi đấy, chẳng có ý định ra về. Và rồi, mưa thật. Mưa như kiểu giận dỗi, xối xả, ồn ào, tạt hết cả vào giữa cầu thang, ướt cả vai áo tôi. Tôi chạy vào phía góc sâu cầu thang phía trong trú mưa, miệng lầm bầm nguyên rửa cơn mưa làm bẩn cái áo vừa mới mặc chưa tính giặt. Trước giờ toàn cùng em ngồi trên bậc, chưa bao giờ tôi đi vào phía trong, nơi có những cảnh phượng sà xuống ngang tầm tay. Tôi không biết ở nơi đó ngắm khung cảnh trước mặt lại đẹp lạ kì đến thế này. Hết ngắm những cảnh phượng trước mặt, tôi chuyển sự chú ý qua mấy tấm sắt lớn che mưa tạt ở cạnh bên cạnh cầu thang, chỉ chút những dòng bút xóa trắng đục và trái tim chi chút..

Và tò mò đọc, tôi bỗng thấy mặt nóng ran..

19/6/2013.... Mình tên là Diệp Anh. Xin chào bạn Kỳ Quặc. Thật vui vì vào những ngày bão tố trong đời và gặp được anh, Chàng trai xe bus tốt bụng và ngốc ngếch

29/7/2013.. Hôm nay em bẻ cành phượng và chúng ta bị bác bảo vệ mắng. Nhìn mặt anh đến tội, còn em thấy thật là....VUI. haha

19/8/2013... Giờ chắc anh đang trong lớp học, em đã ngồi đây đợi được 1 tiếng rồi đấy. Học nhanh lên nào... Chắc anh không biết đúng không. Khi em đứng đây ghi những dòng này, hàng phượng bên kia thật đẹp...

27/8/2013... Hôm nay anh không đi học, nhưng em vẫn tới trường. Mới nhận ra những ngày bên anh thật vui, và bình yên nữa. Và thật nhẹ nhõm, khi hình bóng của người đó đã nhạt dần trong tâm trí em..

29/9/2013... đã hơn 2 tháng quen anh, hôm nay em đã khóc như một con ngốc trước mặt mỗi tình đầu, rồi chạy về tìm anh. Lúc đứng trước anh ấy, em đã yếu lòng. Nhưng em nhận ra, về nơi đây mới là nơi bình yên nhất. Và anh đã ôm em. Thật buồn vì lúc nào cũng để anh lo lắng như một đứa trẻ. Nhưng trong em lúc đó lại có một cảm giác khác nữa, có khi nào em thích anh không nhỉ...

25/11/2013. Hôm nay anh đã đưa em về, và đã nói rằng em đừng gặp anh cho tới khi quên người đó. Em biết làm sao bây giờ, em nghĩ rằng mình không còn yêu nhiều như anh nghĩ nữa. Nhưng nỗi nhớ nhiều khi vẫn còn. Em xin

lỗi...

25/12/2013... Chắc anh giận em lắm, vì giáng sinh em chẳng tới. Mấy hôm trước mẹ em sốt ly bì, nằm trong bệnh viện hôm qua mới về. Em chạy qua chạy lại cả ngày, tối mịt mới ăn cơm xong.. Thật ra lúc đó em vẫn có thể đến, có thể nhắn tin... nhưng em đã không làm vậy. Em không hiểu nữa, dù em đã quên người đó thật rồi. Vì anh đã nói dành một tháng này để quên em. Có lẽ em chẳng nên làm phiền anh nữa và anh sẽ quên em để yêu người khác tốt hơn em, chắc vậy . Rồi mọi chuyện cũng sẽ qua, phải không anh...

.....

14/2/2014... Em nhớ anh. Anh thật là ngốc, chắc chẳng bao giờ biết

19/5/2014: Em đi làm được mấy tháng rồi, nên chỉ đến đây được vào ngày cuối tuần thôi. Anh đáng ghét thật, chẳng bao giờ quay lại lấy một lần. Chắc đã đi xe bus và gặp được người nào mới rồi cũng nên...

....

Những dòng chữ có chỗ mờ, chỗ đục chi chít hết những tấm bảng chắn mưa bên cầu thang, và chạy điên cuồng trong lòng tôi... Cảm giác lồng ngực muốn vỡ ra, và trái tim như bị ai bóp chặt. Vừa thốn thức, vừa đau đớn, và vừa hạnh phúc, như đã tìm lại được vật báu bao lâu nay đã đánh rơi. Tôi tìm một chiếc bút xóa, viết vào dòng dưới bảng, nơi còn sót lại một góc bé tí còn trống...

“Nếu em hát hay hơn ngày đó, không nói lắp bắp và không khóc nhè nữa, anh sẽ quay lại tìm em. Ngốc “

Cả đêm đó về tôi chẳng thể ngủ được, cứ mong trời sáng nhanh. Cảm giác đó lại như đêm đầu tiên khi gặp em một năm trước, cũng hồi hộp, và ngổn ngang cảm xúc như thế này.

Chiều ngày hôm sau, thứ 7.

Thay vì những ngày ở nhà ngủ vùi, tôi quyết định tới trường từ sớm . Lại một ngày mưa. Cái tiết giao mùa ẩm ướt đỏng dảnh, cứ vẫn gieo những cơn mưa

bất chợt . Tôi đứng bên kia cầu thang chẳng biết bao lâu, ngỡ ngẩn ngăm tán lá hứng những giọt mưa trong veo, lấp lánh như những hạt pha lê. Cơn mưa vừa đến được một chút, đã thấy một bóng dáng thân thuộc chạy về phía cầu thang. Chắc chắn là em rồi, vẫn cái tội đi đâu cũng không mang ô, lúc nào cũng phải tôi cầm rằm. Tóc vẫn xõa quá vai, và vẫn đôi giày thể thao màu đen, màu mà em thích. Em chạy như bay lên từng bậc, rồi lao vào nơi những ô chắn mưa bên kia, tay vẫn cầm chiếc bút xóa thật chặt, hẳn lại định viết bậy lên bức chắn mưa thêm lần nữa.

Em tới cuối cầu thang, và lặng im. Đứng trân trân nhìn dòng chữ của tôi rất lâu, rất lâu, và bắt đầu quay lại dáo dác tìm. Nhìn xuống chân cầu thang không thấy tôi, em thả chiếc bút xóa xuống, mắt vẫn hoảng hốt tìm kiếm như đứa trẻ con lạc mẹ, rồi ngồi phịch xuống khóc òa lên. Tính trốn em một chút mà không được, tôi bước ra đi về phía em. Đôi mắt ướt nước ngẩng lên nhìn tôi, những giọt nước mắt cứ chảy tràn bên má. Em ào đến như một cơn lốc, ôm tôi thật chặt và càng khóc to hơn. Tôi bối rối chẳng biết làm gì, ngay khi đó trái tim cũng như muốn vỡ vụn ra. Em của tôi đã trở về...

Cơn mưa đã tạnh, cơn gió lại ulla về. Em kể cho tôi về một năm qua, còn tôi ngồi lặng im nghe. Những tán lá xao xác trên đầu, như ca những khúc ca bắt đầu cho một mùa yêu mới. Sau bao nhiêu tháng ngày, những người yêu thương nhau lại tìm về bên nhau. Em tựa đầu vào vai tôi, và ngủ say. Tôi lại băng khuâng nhìn bầu trời, nhìn những chiếc lá bàng li ti. Vẫn khung cảnh ấy như phút ban đầu. Chỉ khác là bây giờ, có một bàn tay đã đan lấy một bàn tay... Thật chặt. Và hạnh phúc...

- Nhung Nhái -